0.

в їдкім повітрі слів відлунює вода
самотній шансоньє порипує в шамоту
відвідайте цей храм тут вичавлять роботу
і бездоганний джез набухне на вівтар

і з випарів лайна до бога як до поту
покірно ніби пан позеленіє дар
у витривалу млость вимощує радар
шалених шанців жил заслужену підлоту

є вищий сурогат не пійло а політ
від трьох каріятид до золотої риби
коли на парастас приляже новий міт

дерева знають час дерева чують вибір
солом'яний настил у тростяній колибі
чи синій як туман передостанній світ

1.

в їдкім повітрі слів відлунює вода
розчинена давно а й досі не по собі
немов старій сові в солом'яному дзьобі
у позашлюбну ніч ховаються літа

чому з колишніх лат у зморщеній утробі
переступила нас безгучна самота
я ж досі ще живий роздерти цю гортань
і муху золоту розмазати по лобі

о крезе відорви зо два рядки оплоту
гарем не відрізнить потвори від царя
і з ночі навпрошки не вирве кужіль дроту

від козиря на схід уже зійшла зоря
шалійте лопухи крізь нарцисичний ряд
самотній шансоньє порипує в шамоту

2.

самотній шансоньє порипує в шамоту
нічних літератур їх кілька сотень є
ти поклонись йому гомерова зміє
він миє з-під землі заплющену породу

в передпокої крил він кожну нитку п'є
коли чому за що дорвався до народу а
поліс угорі тероризує моду
і пильно як в очу оберіга кар'єр

але біблійний дощ не допоможе лоту
книжки не догорять жінки не оживуть
і місяць жадовин не переріже цноту

література мить література ртуть
тут навіть очі сплять тут навіть орди мруть
відвідайте цей храм тут вичавлять роботу

3.

відвідайте цей храм тут вичавлять роботу
як прищик на губі замурзаних реклам
тут переріжуть пил тут поцінують хлам
і кожну самоту обмацають доцоту

до жодного рубця розмиті призми ран
зашиті в кожен м'яз каріятиди шроту а
ще долийте в текст знервовану голоту
і homo homini як говорив степан

та з сонячних м'ясив покірно валить пар —
а ось тобі і всі простріли і респекти
держава упаде залишиться навар

достойно кажуть єсмь розрізати ці лепти
та знаєш що колись облізе мох з коректи
і бездоганний джез набухне на вівтар

4.

і бездоганний джез набухне на вівтар
і ти переживеш проскуру мелодрами
і тихо підійдуть до пещеної брами
старий полурізник і юний паламар

один тобі несе розхлюпаний пугар
від серця (галуна) відірваної браги
а інший не нажив ні слави ні відваги
лише на дні душі тонесенький загар

а тільки обидва виношують охоту
заночувати там де ризи і щурі
і гранули свинцю заліплені у сотах

не знає навіть той кого нема вгорі
чи хоч один із них зуміє знести гріх
із випарів лайна до бога як до поту

5.

із випарів лайна до бога як до поту
періщить по мостах стара камінна сіль
я знаю як живуть подряпини в красі
потвора та земля що не дала осоту

не голосу вітрів а вітру голосів
на гребені життя не знайдеш насолоду
поміж передчуттів поховзлі мари льоду
та в космосі їх брил оракул не засів

тінисті хмари трун лякливі шиї дам
місцями образів присутність показова
і кілька павутин чи тріщин з-поза рам

не віра у вирай а тільки тінь лажова
загубиться в траві і на жертовних ловах
покірно ніби пан позеленіє дар

6.

покірно ніби пан позеленіє дар
немови — просторінь тернинами обросла
у схлипі віровчень переростають кросна
в торговий ряд життя чи попросту базар

на тілі почуттів з'являється короста
від вимкнення планет обернутих в товар
причина тільки дух а простір тільки вар
в якому цих тварин понаплодилось доста

не розкошуй живи заштовхуючи шар
із номером листа у щонайближчу лунку
у цьому є хоча б тривкий зальотний шарм

простягну у вікно труну для поцілунку
а там уже давно шалену мить шалюнку
у витривалу млость вимощує радар

7.

у витривалу млость вимощує радар
для слів і почуттів хоча б найменше місце
чому ж тоді меж нас повісився цей місяць
і зиму наложив як вето на хозар

почесні не місця а мотлохи комісій
котрі не допливуть до наших древліх чар
лети моя леліт віддайся цим очам
пришестя возвісти в натужні барви лісу

а як зірвеш з цих пут принаймні долю соту
хай опромінить нас печальна вірогідь
і хай відіб'є нам до заздрощів охоту

немало коринтян розпеленали хіть
та сказано колись шукайте і знайдіть
в шалених шанцях жил заслужену підлоту

8.

в шалених шанцях жил заслужену підлоту
виношую — прости готую не тобі
ці трелі голубі на заячій губі
цей геральдичний дар гінцеві саваоту

відважую з душі прокльони і блювоту
жаргонних зазіхань рекреаційний біль

роздертий на шматки отак колись шаміль
від світу відривав набридлу москальноту

та потягнувся в сад епідемічний слід
і грива зазіхань сягнула горизонту
а брід усе ще є ще не розмитий брід

і ти усе ще є не витекла на жодну
з обрубаних річок і на останніх жорнах
є вищий сурогат не пійло а політ

9.

є вищий сурогат не пійло а політ
крізь отвори очей в незранене повітря
є живність помирань і немочі палітра
і доокола нас тугих шаленців гніт

але коли навспак простелиться нам гідра
і голос оживе знервований як дріт
чи вистачить нам рил встромити цей болід
в судомне лоно сну розніжене від ситра

печерний сатанізм пристрільної колиби
розкриє нам своїх змарнованих співців
котрі на лежаках усіх пережили би

та жертва не зіб'є життя на манівці
і в брустверах лиця позначаться усі
від трьох каріятид до золотої риби

10.

від трьох каріятид до золотої риби
ілюзія казок дівоча ненасить
в них невсипущий мох опричником сидить
і на сумних митців чатують древні глиби

ментальність візантій похмура бронзи гидь
усе сповзлось на цю ілюзію садиби
чого не вкажеш сад який їм око вибив
чого не розідреш цю пасторальну мить

чи не від тебе власть відторгнути набрід
і еротична блаж дівочого розп'яття
продовжити лайном цей нездоровий рід

тому переш переш це недозріле шмаття
бо знаєш що тоді розвергнеться багаття
коли на парастас приляже новий міт

11.

коли на парастас приляже новий міт
і нові образи посходять до зеніту
ціна випробувань — краплина ціаніду
тягуча і терпка немов осиний мід

від сотні проникань не залишилось сліду
везіть моє руно крізь обереги вбрід
нехай повстане лом нестрижених борід
і хай перебере на себе цю колхіду

а як останній зблиск на постерунку здибів
і крихту приберіг для наднових імен
так і тобі скажу усталене простибі

у крихту почезань не вскочить ігумен
сумний даждьбожий світ коли з-поза рамен
дерева знають час дерева чують вибір

12.

дерева знають час дерева чують вибір
їх вірувань на світ ніхто не породив
освячення — це шлях відлучення води
це простір скрипаля що не осилив згиби

танцюйте кола хмар порушивши лади
розливши по степах дідівської оливи
під дубом зволікань усі гінці щасливі
найменшу з-поміж лад у коло заведи

а як із-під одеж почуєш дивні схлипи
і сила возведе мій світанковий герб
і звузиться вінок до леготу жаливи

коли настане час незаплітання верб
тоді чекає нас природніший вертеп
солом'яний настил у тростяній колибі

13.

солом'яний настил у тростяній колибі
розламаний на двох неперебутній хліб
і на тугих вустах такий лякливий німб
неначе півйого ще звечора я випив

на пальцях частувань спинилась чаша сріб-
на місяць обігрів химерну пращу липи

оповісти мені чи в ті я очі глипав
чи в землю засівав свій кришталевий дріб

а може просто мак обтруситься із віт
і випорсне на діл зело твоє червоне
розпечених дзеркал знедолений привіт

але чому скажи на безконечнім лоні
згорнувшись кошеням маліє і холоне
цей синій як туман передостанній світ

14.

цей синій як туман передостанній світ
де дзвоники цвітуть на неродючих землях
де засіваєш плоть а виростають зерна
де кожен могікан задивлений в софіт

повітря лиш курок але вага мізерна
і бог не доведе донести цей пристріт
хай буде кожен пес молитися простіть
та хто нам відповість у чому наша скверна

ми вищі за вітри неперебутніх драм
і в цій рудій траві гортанна плоть маліє
і корчиться земля і кришиться слюда

простеле нам шляхи знебарвлена завія
і простір шелестить на перемогу змія
в їдкім повітрі слів відлунює вода